

به مناسبت هفته‌ی درختکاری

نوشین و بابابزرگ میوه‌چین

تصویرگر: میشم موسوی

علی زراوندوز

نوشین و خواهرش با دقت به خاطرات مادر بزرگ گوش می‌دادند. او تعریف می‌کرد که وقتی هم‌سن و سال آن‌ها بوده است، به کمک دوستانش، چادر مادرش را زیر درخت توت سر کوجهی محل زندگی‌شان می‌گرفته و درخت توت را می‌تکانده‌اند. آن وقت، توت‌های رسیده داخل چادر می‌ریخته است. آن‌ها هم می‌توانستند یک شکم سیر، توت شیرین و رسیده بخورند.

مادر بزرگ گفت: «نوشین جان به این درخت‌ها، درختان مثمر (درخت‌هایی که میوه می‌دهند) می‌گویند. ولی الان دیگر در شهرها بیشتر درختان و گیاهان تزئینی می‌کارند، مثل سرو و کاج! این درخت‌ها قشنگی دارند، ولی هیچ محصولی ندارند.»

صدای بابابزرگ بلند شد که: «بعضی از این درختان و گیاهان ظاهر قشنگی دارند. رشد آن‌ها سریع است و رسیدگی کمتری هم نیاز دارند. دیگر شهرداری‌ها

وقتی خاطرات مادر بزرگ به این جا رسید، نوشین پرسید: «مادر بزرگ، پس چرا الان دیگر در شهرها درخت‌هایی را نمی‌کارند که میوه بدهند؟ درست مثل همین درخت توتی که شما کلی از آن خاطره دارید؟»

این‌ها اطلاعاتی است که وقتی عمویت کارمند اداری فضای سبز شهرداری بود، در اختیار بابابزرگ گذاشته است. آن‌وقت‌ها، عمویت هنوز کارمند بود و نرفته بود دنبال زراعت و باغداری خودش.»

در این هنگام، بابابزرگ با یک ظرف پر از پرتقال وارد شد و گفت: «خب، حالا بعد از این همه بحث علمی، دهانتان را با این پرتقال‌های خوش‌مزه شیرین کنید. این پرتقال‌ها را خودم رفتم و از درخت حیاط خانگی قدیمی دوست قدیمی‌ترم، آقامرتضی، کندم.»

مادر بزرگ با تعجب پرسید: «شما با این سن و سال از درخت بالا رفتی؟»
بابابزرگ درحالی که یک پرتقال را قاچ می‌کرد، با

کمی خجالت گفت: «خودم که نه! ولی با یادآوری خاطرات نوجوانی، همه‌ی فوت و فن‌های بالا رفتن از درخت و کندن میوه را به نوه‌ی آقامرتضی یاد دادم. این میوه‌ها هم دستمزد آموزش من شد!»

به سراغ کاشتن درختان میوه نمی‌روند بابا جان! چون احتمالاً معتقدند سری که درد نمی‌کند را دستمال نمی‌بندند.»

نوشین از مادر بزرگ پرسید: «این که بابابزرگ گفت، یعنی چی؟»

مادر بزرگ لبخندی زد و گفت: «این یک ضرب‌المثل است نوشین جان. معنی آن، این است که بعضی از آدم‌ها دنبال دردرس نیستند. خلاصه، بابابزرگ می‌خواست بگوید چون کاشت و نگهداری از برخی درخت‌هایی که میوه نمی‌دهند (غیرمثمر) زحمت کمتری دارد، برخی به سراغ کاشت آن‌ها می‌روند. هر چند که بزرگان دین ما هم بر کاشت درخت مثمر و دارای محصول، تأکید بیشتری کرده‌اند.»^۱

صدای بابابزرگ دوباره از آشپزخانه بلند شد که: «البته نوشین جان، این یادت باشد که هر درختی را هم نمی‌توان در هر شهری کاشت. یعنی در هر شهر، براساس آب‌وهوایی که دارد، گیاهان و درختان خاصی بهتر رشد می‌کنند و محصول می‌دهند. موقع کاشت درخت باید به این نکته‌ی مهم توجه کرد.»
مادر بزرگ با صدای آهسته به نوشین گفت: «البته»

۱. پیامبر(ص) فرمودند:
هر کس درختی بکارد و آن درخت میوه بدهد، خداوند به اندازه‌ی میوه‌های آن درخت به او پاداش می‌دهد.
منبع: مستدرک الوسائل، ج ۱.